θύμησα !...

Πόσο ἦταν ταραγμένη !

Πῶς ἄστραφταν τὰ μάτια της !

Καὶ ἡ ὄψι της ; Ἔδειχνε ὅλη τὴν ἀγωνία τῆς ψυχῆς της...

Κάθησε πλάϊ μου, μ' ἐπῆρε στὴν ἀγκαλιά της, μ' ἔφερε στὸν ἑαυτό μου μὲ τὰ χάδια της καὶ τὰ φιλιά της...

Πόσο εἶχε συγκινηθῆ !...

Ἡ φωνή της ἔτρεμε...

Μ' ἔσφιγγε στὸ στῆθος της, μοῦ ψιθύριζε λόγια λατρείας :

— Θὰ γίνῃς καλά. Θὰ γίνῃς καλὰ ἀγαπημένε μου. Κ' ἔπειτα θὰ ζήσουμε μαζὶ αἰώνια, γιὰ πάντα...

Ποτέ μου δὲν ἤμουν τόσο βαθιὰ εὐτυχισμένος ὅσο αὐτὲς τὶς στιγμές. Τὴν κύτταζα στὰ ὡραῖα της μάτια καὶ τὰ λησμονοῦσα ὅλα, ναὶ ὅλα...

Τὰ φιλιά της ἦσαν σᾶν δροσερὴ βροχὴ γιὰ τὸ φλόγισμα τοῦ πυρετοῦ μου...

Μοῦ διηγήθηκε πὼς πέρασε τὴ νύχτα της, χωρὶς νὰ κοιμηθῆ. Τὴν ἔπνιγε ἡ ἀγωνία. Ἀνησυχοῦσε. Ἀνυπομονοῦσε.

Πῶς νὰ ξεχάσω τὰ λόγια της;

— Χρυσέ μου !... Πολυαγαπημένε μου !... Ἂν ἤξερες πόσο εἶμαι πειὰ εὐτυχισμένη ! Ἄφησέ με νὰ φιλήσω τὰ μάτια σου !...

— Ἄφησέ με νὰ φιλήσω τὰ χέρια σου. Εἶσαι ἡ ζωή μου, γλυκειά μου, εἶσαι τ' ὄνειρό μου !...

— Ζάκ !... Ζάκ !...

— Λιάνα !...

— Καλέ μου Ζάκ !...

Τὰ μάτια της εἶχαν βουρκώσει ἀπὸ δάκρυα, δάκρυα εὐτυχίας αὐτὴ τὴ φορά. Ἡ φωνή της εἶχε ἕνα τόσο γλυκὸ τρέμουλο :

— Καρδοῦλα μου !... Χαρά μου !...

Κι' ἄξαφνα χτύπησε ἡ πόρτα...

Ἡ Λιάνα τινάχτηκε ὀρθή.

— Ποιὸς εἶνε ;

— Μὴ φοβᾶσαι. Ἡσύχασε ἀγαπημένη μου. Εἶσαι σπίτι μου. Ποιὸς θὰ τολμοῦσε ;...

Ἐφώναξα μὲ φωνὴ ποὺ τρεμε μολαταῦτα ἀπὸ φόβο:

— Ἐμπρός !

Μπῆκε ἡ οἰκονόμος.

— Ὁ θυρωρὸς τῆς κ. κομήσσης ἔφερε αὐτὸ γιὰ τὴν κυρία, μοῦ εἶπε κ' ἔδειξε τὸ γράμμα.

Ἡ Λιάνα τὸ ἅρπαξε ἐξαιρετικὰ ἀνήσυχη.

Τὸ ἄνοιξε καὶ τὸ διάβασε γρήγορα-γρήγορα. Ἡ ὄψη της χλώμασε ὑπερβολικά. Τὰ μάτια της θόλωσαν. Λίγο ἀκόμη καὶ θὰ ἔπεφτε. Σ ηρίχτηκε στὸ κρεββάτι καὶ μοῦδωσε τὸ σημείωμα τῆς κομήσσης :

— Διάβασε...

Τὸ χέρι μου ἔτρεμε...

Μπρὸς στὰ μάτια μου περνοῦσαν σύννεφα ζάλης. Μόλις μπόρεσα νὰ διαβάσω :

Φτωχή μου Λιάνα,

«Συνέβησαν ἐξαιρετικῶς σοβαρὰ πράγματα μόλις ἔφυγες. Ἤρθε ὁ Ἐρνέστος... Ρώτησε γιὰ σένα... Τί νὰ τοῦ ἔλεγα ; Τοῦ εἶπα γιὰ νὰ σὲ δικαιολογήσω καὶ νὰ κερδίσω καιρό, πὼς ἔφυγες μιὰ στιγμὴ γιὰ τὸ γιατρό σου. Φαίνεται πὼς δὲν τὸ πίστεψε. Ζήτησα νὰ τὸν κρατήσω μὰ ἔφυγε νὰ πάῃ στὸ γιατρό. Τρέξε γύρισε πίσω. Γύρισε ἀμέσως. Πρὸς Θεοῦ, μὴ χάνεις καιρό. Φρόντισε νὰ βρῆς μιὰ δικαιολογία. Τὸ κεφάλι μου ἐμένα γυρίζει φριχτά, δὲν μπορῶ νὰ σκεφθῶ. Γύρισε... τρέξε...

Ρ...»

Ὅταν ἐτελείωσα ἔρριξα τὰ μάτια μου στὴν Λιάνα. Βρισκόταν σὲ τρομερὴ ἀνησυχία.

— Πρέπει νὰ φύγω, μοῦ εἶπε.

— Νὰ φύγῃς ; Ὄχι. Καλύτερα ποὺ ἦρθαν ἔτσι τὰ πράγματα. Θὰ μείνῃς μαζύ μου. Θὰ σὲ προστατέψω, θὰ σὲ ὑπερασπισθῶ. Δὲν ἔχεις νὰ φοβηθῆς τίποτε...

— Ὄχι Ζάκ... Μὴ τὸ λὲς αὐτό... Σκέψου...

— Τὸ σκέφθηκα ὅσο ἔπρεπε. Θὰ μείνῃς.

— Καὶ τὸ σκάνδαλο ; Θέλεις νὰ μὲ κάμῃς νὰ ντρέπουμε νὰ βγῶ ἔξω ; Λησμονεῖς πὼς ὁ Ἐρνέστος εἶνε φίλος σου ;

— Σ' ἀγαπῶ !

— Κ' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ !... Ἄφησε νὰ τελειώσῃ ἡ ἱστορία αὐτὴ κανονικά, χωρὶς θορύβους... Τὸ μέλλον εἶνε δικό μας...

— Θὲς νὰ φύγῃς Λιάνα ;

— Πρέπει ἀγαπημένε μου... Ἡσύχασε...

— Τότε θὰρθῶ μαζύ σου !

— Γιὰ τὸ Θεὸ Ζάκ, ὄχι !...

— Μὴ μοῦ ἀρνιέσαι. Δὲν θὰ σὲ ἀκούσω...

— Θὰ μὲ ὑπακούσῃς ἂν μ' ἀγαπᾶς πραγματικά. Δὲν πρέπει νὰ σὲ δοῦν μαζύ μου. Ἔπειτα εἶσαι ἄρρωστος... Γιατὶ ζητᾶς νὰ μοῦ σπράξῃς τὴν καρδιά ;

— Λιάνα... Λιάνα...

— Ἡσύχασε. Ὅλα θὰ διορθωθοῦν. Μὴ μὲ κρατᾶς πειὸ πολύ. Πρέπει νὰ φύγω, νὰ φύγω...

Κύτταξε γύρω της γιὰ καθρέφτη νὰ σιάξῃ τὰ μαλλιά της. Ἡ οἰκονόμος τὴν ὡδήγησε στὴν ἄλλη κάμαρη...

(Ἀκολουθεῖ)

Βρισκόταν σὲ τρομερὴ ἀνησυχία !...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΜΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΙΑΤΡΩΝ

Ὁ ἰατρὸς Λασὼ ποὺ εἰρωνεύεται τοὺς... γιατρούς ! Ὁ καλόγηρος τῆς κυρίας. «Ὁ Θεὸς σώζει τὴν βασίλισσαν !» Τὸ πικρὸ φάρμακο καὶ τὰ φιλιὰ τῆς νοσοκόμας κ. τ. λ. κ. λ. π.

Ὁ γιατρὸς Λασὼ —ποὺ εἶνε καὶ βουλευτὴς— θεωρεῖται ὡς μία ἀπὸ τὶς σύγχρονες ἰατρικὲς κορυφὲς τοῦ Παρισιοῦ. Εἶνε φανατικὸς ὀπαδὸς τῆς «φυσικῆς ἀγωγῆς» καὶ τῆς «ἀποτελεσματικῆς» ὡς τὴν ἀποκαλεῖ (...ξεθεωτικῆς, δηλαδὴ μᾶλλον) γυμναστικῆς. Ἡ πρώτη σύστασις ποὺ κάνει στοὺς ἀρρώστους του εἶνε νὰ περπατοῦν πολὺ καὶ νὰ τρῶνε ὅσο τὸ δυνατὸν λιτότερα.

— Τὸ ἓν τέταρτον τῶν ὅσων συνήθως τρῶμε, θὰ ἀρκοῦσε γιὰ νὰ συντηρούμεθα καλά, ἔλεγε τελευταίως σ' ἕνα πελάτη του.

— Μὰ καλά, τοῦ ἀπήντησεν αὐτός· τὰ ἄλλα δυὸ τρίτα, τότε, σὲ τὶ χρησιμεύουν ;....

— Στὸ νὰ συντηροῦν.... τοὺς γιατρούς ! ἀπήντησε χαμογελῶντας ὁ Λασώ.

***

Μία νέα καὶ ὡραία κυρία, ὑπέφερε πολὺ ἀπὸ κάποιον καλόγηρο ποὺ τῆς εἶχε παρουσιασθῆ σ' ἕνα.... πολὺ ἀκατάλληλο μέρος ! Τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ καθίσῃ... Κι' ὅταν ἔχασε τέλος, τὴν ὑπομονή της, ἀπεφάσισε νὰ πάῃ σ' ἕναν γιατρό.

— Κύριε, τοῦ εἶπε, μπαίνοντας στὸ σαλόνι του. Ὑποφέρω τρομερά....

Καί, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρό.. ἀπεκάλυψε τὴν αἰτία τῶν πόνων της.

— Βλέπετε αὐτὸ τὸ σπυρί ; τὸν ἐρώτησε. Αὐτὸ ποὺ εἶνε κατακόκκινο ;....

— Πράγματι. Φαίνεται πολὺ ἐρεθισμένο...

— Τὶ μὲ συμβουλεύετε λοιπόν ;...

—Τὶ νὰ σᾶς πῶ; κυρία μου ;... Ἡ μόνη συμβουλὴ ποὺ ἔχω νὰ σᾶς δώσω εἶνε ν' ἀπευθυνθῆτε στὸν γείτονά μου τοῦ ἐπάνω πατώματος ὁ ὁποῖος... εἶνε γιατρός. Ἐγώ, βλέπετε, εἶμαι... ἀρχιτέκτων !..

Ἡ κυρία στὴ βιάση της εἶχε κάμει, ἁπλούστατα, λάθος στὸ πάτωμα !...

***

Πρὸ ὀλίγου καιροῦ, ἕνας καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Ἐδεμβούργου, ἐτοιχοκόλλησε στὴν αὔθουσα τῆς παραδόσεώς του τὴν ἑξῆς πινακίδα :

«Ὁ καθηγητὴς Οὐίλσων εἶνε εὐτυχὴς γνωρίζων εἰς τοὺς κ. κ. φοιτητὰς τὴν μεγάλη τιμὴ ποὺ τοῦ ἔγινε ἐπ' ἐσχάτων : Διορίσθη ἰδιαίτερος ἰατρὸς τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης».

Φαντάζεσθε ὅμως τὴν ἔκπληξη τοῦ ἀγαθοῦ καθηγητοῦ ὅταν ὕστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα, κάτω ἀπὸ τὴν πινακίδα του βρῆκε καρφωμένη μιὰ νέα πινακίδα, ἡ ὁποία δὲν περιεῖχε παρὰ τὴν ἑξῆς μόνον φράση :

« Γκὸντ σαὶβ δὴ κουήν !» *(Ὁ Θεὸ, σώζοι (νὰ φυλάῃ) τὴν Βασίλισσαν !)*

***

Ἰδοὺ τώρα καὶ ἕνα ἀνέκδοτο τοῦ πολέμου :

Σ' ἕνα νοσοκομεῖο τοῦ μετώπου ὑπηρετοῦσε ὡς νοσοκόμος κάποια νεαρὰ ἠθοποιός. Οἱ ἀσθενεῖς καὶ οἱ τραυματίαι τὴν ἐλάτρευαν κυριολεκτικῶς, γιατὶ στὸ νέο της αὐτὸ ἐπάγγελμα εἶχεν ἐπιδοθῆ μὲ ζῆλο καὶ μὲ πραγματικὸ ἐνθουσιασμό.

Κάποτε, ἔπρεπε νὰ δώσῃ σὲ κάθε ἀσθενῆ ἀπὸ μιὰ κουταλιὰ ἑνὸς γιατρικοῦ πολὺ πικροῦ.

Οἱ στρατιῶτες ὅμως δὲν ἐννοοῦσαν μὲ κανένα τρόπο νὰ τὸ πάρουν, ὅταν δὲ τοὺς ἄπλωνε τὸ κουτάλι... ἐγύριζαν τὸ πρόσωπο μὲ μιὰ ἔκφραση ἀηδίας. Ἡ ἔξυπνη νοσοκόμα, τότε, ὑποσχέθηκε νὰ δώσῃ ἀπὸ ἕνα «φιλάκι» σ' ὁποιον ἔπαιρνε «φρόνιμα» τὸ ἀπαίσιο αὐτὸ γιατρικό. Τὸ ἀποτέλεσμα, φυσικά, ἦταν ὅπως τὸ φαντάζεσθε. Ὅλοι οἱ φαντάροι ἔσπευσαν νὰ ροφήσουν τὸ γιατρικό, γιὰ νὰ λάβουν τὴν ἀμοιβή τους...

Ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες, κάποια ἄλλη νοσοκόμα, ἡλικίας μᾶλλον περασμένης θέλοντας νὰ δώσῃ τὸ ἴδιο γιατρικό, στοὺς ἀσθενεῖς συλλογίσθηκε νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ στρατήγημα τῆς νεαρᾶς συναδέλφου της, καὶ ἀφελέστατα, τοὺς ἔλεγε :

— Ὅσοι πάρουν τὸ γιατρικό τους, θὰ ἔχουν δικαίωμα νὰ μὲ φιλήσουν !...

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως... κανεὶς ἀσθενὴς δὲν ἔδειξε τὴν παραμικρὴ προθυμία. Ἡ γρηὰ νοσοκόμος, ποὺ δὲν ἦταν κουτή, κατάλαβε ἀμέσως τί συνέβαινε καὶ ἔσκασε στὰ γέλοια. Κατόπιν δὲ εἶπε :

— Ἔστω !... Ὅποιος λοιπόν, δ ὲ ν πάρει τὸ γιατρικό του, θὰ ὑποχρεωθῆ νὰ μὲ φιλήσῃ !

Οἱ ἀσθενεῖς ἔσκασαν κι' αὐτοὶ τώρα στὰ γέλοια καὶ ἐπῆραν ὅ λ ο ι τὸ γιατρικό τους !...

***

Μιλοῦσαν κάποτε, ἐνώπιον τοῦ Χιουμοριστοῦ Αὐρηλιανοῦ Σχόλλ γιὰ τὴν ἀνάστασι τοῦ Λαζάρου.

— Στὴν ἐποχή μας, εἶπε κάποιος, ποὺ νὰ συμβοῦν τέτοια θαύματα !...

— Ἔ, μὰ βλέπετε — ἀπήντησεν ὁ Σχόλλ —ἡ ἰατρικὴ ἐπιστήμη ἔκαμε... προόδους ἀπὸ τότε... Ὅσοι ἀρρωστήσουν καὶ πεθάνουν... πεθαίνουν γιὰ καλά !..